

egész világ felett uralkodik. A kereszten, ahol sebeink és bajaink vannak, a létünkkel járó adóslevelünk fel van szögezve, Krisztus minden szenvedés legyőzőjeként uralkodik.

Krisztus közössége, az egyház az ünnepélyesen meghirdetett passióra, szevedéstörténetre az egyetemes könyörgésekben válaszol. Ezekben a könyörgésekben az egész világért imádkozik. A megváltásnak az imádságon keresztül kell a ma világába elérkeznie. A liturgikus ünneplésben nem kapcsoljuk ki a világot, hanem annak minden szenvedésével, vergődésével ellentmondásával Isten elé tárjuk. Minden égető gondot megemlítünk: a kormányzást, hiszen a hatalmon lévők egymásnak feszülése háborút gerjeszthet és az attól szenvedőket, a hívőket és nem hívőket, a zarándokokat és menekülteket és mindazokat, akik nem tudnak egyenesbe jönni önmagukkal. És bennefoglaltan ellenségeinkért is imádkozunk, bárhol legyenek is. Keresztény hitünk nem elzárkózást jelent, hanem fokozott nyitottságot: nem kítaszít, hanem egyesít. Nem azt fürkészi, hogy saját értékrendje mennyire nincs jelen a világban és másokban, hanem éppen arra nyitja fel a hívő szemét, hogy meglássa: mennyire jelen van! Ez a magatartásforma a keresztyének Krisztus követése. Az "imitatio Christi" útja amennyire kiválaszt, épp oly mértékben egyesít is. S amilyen mértékben hiányolhatjuk saját magunkban Jézust, olyan mértékben kötelességünk felismernünk őt másokban. Jézus szépsége, tisztasága, édessége, gyengédsége amilyen egyszeri, olyan egyetemes is. Hogy Istennek valóban képmásai vagyunk, az valójában Jézusban realizálódik. Nem Isten profanizálása ez, hanem az ember megszentelése, minden embernek és minden valóban emberinek megáldása.

Az egyetemes könyörgések az egyház önkifejezése: feladjuk előítéletünket, és szolidaritást vállalunk azokkal, akikért imádkoztunk. Közösségben vagyunk velük, és azt kívánjuk, bárcsak megsejtenének valamit a Krisztus keresztye által kapott megváltásból.

Az egyetemes könyörgések után hódolunk a keresztnél előtt. Azonosulunk Jézussal.

Térdet hajtunk, meghajlunk, vagy megcsókoljuk Jézus keresztyét és ezzel a gesztussal juttatjuk kifejezésre, hogy eggyé válunk vele és mindazokkal is, akikért imádkoztunk és imádkozunk. A keresztnél hódolat gesztusában a megváltás testünket is eléri. Folyamatosan tudatosodik bennünk, hogy a keresztnél szégyenfája reményünk alapja. Ez a botrányfa a menekülés egyetlen útja.

A kifejezett hódolat annak a jele, hogy Isten a kereszten hajolt le a legmélyebb hozzánk. Ha hittel el tudom fogadni Jézus halálát értünk, értem adott áldozatként, ha Jézus életével és halálával azonosulni tudok úgy is, hogy saját életemet, szenvedésemet, bűneimet és haláloamat is el tudom fogadni, akkor megnyíltam Isten szeretetére, értem a költő (Pilinszky) mondatát: **"A megfeszített Isten karja tárva nyitva áll, és nincs ennél tartózkodóbban kitarulkozó ölelés."**

Erre az isteni ölelésre más válaszem nem lehet, mint

*Alázva, törten állok a szent keresztnél alatt,
e könny legyen a zálog, mily hűn sirattalak!
E könny szívem tanúja, hogy már híven szeret,
Ó vedd szívedbe újra, itt adj örök helyet."*

SZIMFÓNIA
NYUGDÍJAS EGYESÜLET

ÖSSZHANG

A Szimfónia Nyugdíjas Egyesület hírlevele

2016. március 4/3

3680 Encs, Váci Mihály út 36. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

Ferenc pápa szentbeszéde húsvét vigiliáján (2014)

A Jézus Krisztus feltámadásáról szóló evangélium azzal kezdődik, hogy az asszonyok a sírhoz mennek a szombatot követő nap hajnalán. Azért mennek a sírhelyhez, hogy kifejezzék tiszteletüket az Úr teste iránt, ám nyitva és üresen találják a sírt. Egy hatalmas angyal hozzájuk fordul: „Ne féljete!” (Mt 28,5), és meghagyja nekik, hogy vigyék el az örömhírt a tanítványoknak: „Feltámadt a halálból, és íme, előttetek megy Galileába” (28,7). Az asszonyok azon nyomban elfutnak, az úton azonban maga Jézus jön velük szembe, és azt mondja: „Ne féljete, menjete, vigyétek hírl testvéreimnek, hogy menjenek Galileába, ott majd viszontlátnak engem” (28,10).

A mester halála után a tanítványok szétszóródtak; hitük összetört, úgy tűnt, mindennek vége, a bizonyosságok megszűntek, a reménykedések elhaltak. Most azonban az asszonyok híradásának, még ha hihetetlennek hangzott is, olyan hatása volt, mint amikor egy napsugár bevilágít a sötétbe. A hír pedig tovaterjed: Jézus feltámadt, ahogyan előre megmondta..., és ugyanígy a parancs is, hogy menjenek Galileába; az asszonyok kétszer is hallották, előbb az angyaltól, aztán magától Jézustól: „Menjenek Galileába, ott majd ismét meglátnak.”

Galilea az első meghívás helye, azé a helyé, ahol minden elkezdődött. Visszatérni oda azt jelenti, hogy visszatérnek az első meghívás helyére. Jézus ott járt a tó partján, miközben a halászok hálóiakat rendezgették. Meghívta őket, ők pedig mindent elhagytak, és azonnal követték (vö. Mt 4,18–22).

Vászegi Asztrik pannonhalmi főapát homíliája nagypénteken (2002)

"Királyi zászló jár elől, Keresztfa titka tündököl,

Melyen az élet halni szállt. S megtörte holta a halált."

– éneklük a keresztyén közösségek nagypénteken Jézus szenvedésére és halálára emlékezvén.

Szeretett Testvéreim! Ahhoz, hogy Jézus szenvedésének és halálnak valóságát megközelíthessük, meg kell ünnepelnünk azt, különben nem tudnánk elviselni. Nem tudnánk elviselni saját szenvedésünket és halálunkat sem, ha azt nem Jézus szenvedésével együtt szemlélnénk. Az ember iszonyodik mindenféle szenvedéstől. Mindannyian futunk előle. Sokszor egy élet épül a menekülésre, majd omlik össze váratlan pillanatban azért, mert nem tudott soha szembenézni azzal, ami van, ami kikerülhetetlen. Az hogy Jézus halála a mi halálunk is, nem üres szóbeszéd, a lényegről szólunk. Az iránta érzett szeretet elsegít addig, hogy szemlélhessük az Ő sebeit, hogy aztán szemlélhessem sajátjaimat is, és hogy elviseljem, belássam: a teremtett lét kikerülhetetlen velejárója a szenvedés, amely nem csak itt vagy ott, hanem egész valósan, fájdalmasan az én szívemet, lelkemet és testemet marcangolja.

A nagypéntek liturgiája igazi misztériumjáték. Nem ad sok helyet értelmezésre, magyarázatra. A szent cselekmények, a Lélek és a közösség közös cselekvése önmagáért beszélnek.

Hallgatunk, meghallgatunk, könyörgünk, tudatosítunk és azonosulunk, közösségre lépünk a szenvedő Úrral. Ez a nagypéntek foglalatja.

Liturgiánkat mély hallgatással kezdtük. Leborultunk és elnémultunk a Titok előtt. Megváltásunk Titkát csak döbbenet, megrendült, csodálkozó szótlansággal ünnepelhetjük. A hallgatás felkészített bennünket arra, hogy Izajás prófétát értő szívvel és halló füllel olvashassuk: "a mi betegségeinket hordozta, és a mi fájdalmaink nehezédtek rá, ... sebei által gyógyultunk meg." (Iz 53,4) Ez az ősi szöveg és a Zsidóhoz írt levél szavai kezünkbe adták a kulcsot a passió, a szenvedéstörténet szemléléséhez: "Krisztus földi életében hangos kiáltással és könnyek között imádkozott, könyörgött ahhoz, aki megtudta menteni a haláltól, és hódolatáért meghallgatást nyert. Isten Fia volt, de a szenvedésből engedelmisséget tanult. Műve befejeztével pedig örök üdvösséget szerzett azoknak, akik neki engedelmeskednek."

Jézus megvetettsége és kigúnyolása, gyengesége és kudarca, elhagyatottsága és kétségbeesése a mi sebünk is, egyben olyan seb, amely által meggyógyulunk. A szenvedéstörténet egyetlen gyógyulástörténet. Ezért először könyörtelenül feltárjuk őket, saját sebeinket éppúgy, mint beteg világunk kórképét, amelyben az egyik ember elárulja a másikat, vagy a másakra hárítja a bűnt. A világ bűné: amelyben az emberek sokszor malomkövek, kényszerítő körülmények között örlődnek, nevetségessé teszik, kigúnyolják egymást, ahol képesek vagyunk egymást gyötrelmes halálra juttatni.

János evangélista a szenvedéstörténetben nemcsak a világot, hanem annak megváltását, megdicsőülését is elmondja. Jézus éppen ebbe a vészterhes helyzetbe jött le és szabadít meg. Sebeinket és a világ sebeit felvitte a keresztfára, és onnan kivitte világunkból. A keresztt nem csak a gyalázat fája, hanem trónus, ahonnan Krisztus az

Visszatérni Galileába azt jelenti, hogy mindent újraértelmeznek a keresztből és a győzelemből kiindulva. Újraértelmeznek mindent – az ige hirdetést, a csodatételeket, az új közösséget, a lelkesedéseket és a hiányosságokat, egészen az árulásig –, újraértelmeznek mindent a végtől, a beteljesedésből kiindulva, amely egy új kezdet, újraértelmeznek mindent a szeretetnek ebből a legnagyobb megnyilvánulásából.

Ugyanígy mindnyájunknak megvolt a maga „Galileája” a Jézussal járás kezdetén. „Galileába menni” valami szép dolgot jelent, azt jelenti számunkra, hogy felfedezzük megkeresztelkedésünket mint élő forrást, új erőt merítünk hitünk és keresztyén tapasztalatunk gyökerénél. Visszatérni Galileába mindenekelőtt azt jelenti, hogy ahhoz az izzó ponthoz térünk vissza, ahol Isten kegyelme az út kezdetén megérintett engem. Abból a szikrából tudok tüzet gyújtani a mai nap számára, minden nap számára, hogy melegséget és fényt vigyek testvéreimnek. Abból a szikrából egy alázatos öröm születik, olyan öröm, amely nem tapintatlan a fájdalommal és a kétségbeeséssel szemben, jóságos és szelíd öröm.

A keresztyén ember életében a keresztséget követően létezik egy egzisztenciálisabb „Galilea” is, ez pedig a Jézus Krisztussal való személyes találkozás tapasztalata, ő hívott meg, hogy kövessem, és hogy részt adjon nekem küldetéséből. Ilyen értelemben a Galileába való visszatérés azt is jelenti, hogy megőrzöm szívemben ennek a meghívásnak az élő emlékezetét, vagyis amikor Jézus ott járt az én utamon, irgalommal rám tekintett, és kérte, hogy kövessem; felidézem tehát annak a pillanatnak az emlékét, amikor az ő pillantása találkozott az enyémmel, amikor megéreztettem velem, hogy szeret engem.

Ma, ezen az éjszakán, mindnyájan feltehetjük magunknak a kérdést: Mi az én Galileám? Hol van az én Galileám? Emlékszem rá? Vagy elfelejtettem? Olyan utakon jártam, amelyek elfelejtették velem. Uram segíts nekem: mondd meg, melyik az én Galileám, tudod, szeretnék visszatérni oda, hogy találkozzam veled és engedjem, hogy irgalmad átöleljen engem!

A húsvét evangéliuma világos: vissza kell térnünk oda, hogy lássuk a feltámadt Jézust, és tanúságtevői legyünk feltámadásának. Ez nem visszafordulás, nem a múlt visszasírása, hanem az első szeretethez való visszatérés, hogy lángra lobbanjunk attól a tűztől, amelyet Jézus gyújtott meg a világban, és hogy elvigyük ezt a lángot mindenkinek, a föld határaiig.

„Népek Galileája” (Mt 4,15; Iz 8,23): ez a feltámadt Jézus horizontja, ez az egyház távlat; egy erős vágy a találkozásra... Induljunk útnak!

(Tözsér Endre SP fordítása)